

Public Finance and Social Policy

Een impressie van het 39e congres van het IIPF

DRS. M.P. VAN DER HOEK*

Inleiding

„Public finance and Social Policy” is een inspirerend onderwerp. Dit zou men althans kunnen afleiden uit het feit dat tijdens het 39e congres van het International Institute of Public Finance (IIPF), dat van 22 – 26 augustus in Boedapest is gehouden, een record aantal van 61 papers over dit onderwerp is gepresenteerd 1). Deze werden in drie werkgroepen besproken. Eén groep behandelde het herverdelingsinstrumentarium, waarbij naast het rechtvaardigheidsaspect ook demografische ontwikkelingen en effecten van de sociale zekerheid op het aanbod van arbeid en kapitaal aan de orde kwamen.

Een tweede groep behandelde onderwerpen die betrekking hadden op de situatie van de sociale zekerheid onder de huidige economische omstandigheden, waarbij ruime aandacht werd geschonken aan de financiering van de sociale zekerheid. Dit laatste aspect kwam overigens ook aan de orde in de derde groep, die betrekking had op de besluitvorming op het gebied van de sociale politiek. Het grote aantal papers en de veelomvattendheid van het onderwerp maken het onmogelijk een ook maar enigszins naar volledigheid tenderend verslag van het congres te geven. Ik volsta dan ook met het aanstippen van slechts enkele aspecten.

„Social policy”

Zoals gezegd omvat het onderwerp van het congres een zeer breed terrein. Een voor de hand liggende vraag is dan ook hoe breed dit terrein eigenlijk is. Wat wordt met het begrip „social policy” bedoeld? Opvallend is dat slechts weinig auteurs zich met een omschrijving van dit begrip bezighouden. Met name *Culyer*, *Herber* en *Lipp* gaan hier expliciet op in. De laatsten brengen het begrip „social policy” in verband met de inkomensverdeling. *Lipp* omschrijft het als een politiek die is gericht op het veranderen van zowel de interpersonele als de intertemporele inkomensverdeling, waarbij de eerste betrekking heeft op de verdeling over personen en de tweede op de verdeling van iemands levensduurinkomen over de levensduur. *Herber* geeft een meer specifieke omschrijving; hij verstaat onder „social policy” „public sector fiscal policies, primarily within a federation context, directed towards the (1) mitigation of the poverty of low-income persons and, relatedly, (2) to a reduction in the existing degree of inequality in the distribution of societal income”. Deze definitie gaat dus niet

uit van het beleidsobject, maar van de (normatieve) beleidsinhoud. Strikt genomen valt het door president Reagan gevoerde beleid dus niet onder *Herber*'s definitie van „social policy”, aangezien dit beleid de armoede niet terugdringt, maar doet toenemen en de inkomensongelijkheid niet verkleint, maar vergroot 2). Uit het feit dat *Herber* toch ingaat op de onder president Reagan gevoerde sociale politiek zou men overigens kunnen afleiden dat hij zijn eigen definitie niet zo strikt neemt.

Culyer weet dergelijke definitieproblemen te vermijden door te stellen dat iedere poging tot definiëring van het begrip „social policy” gedoemd is te falen. Maar hij beschouwt het begrip „social policy” dan ook als veel omvattender dan alleen een op de inkomensverdeling gericht beleid. In zijn paper kraakt hij tevens enige harde noten met betrekking tot de effectiviteit van het beleid. Hij meent dat het inzicht in die effectiviteit maar al te vaak ontbreekt en dat, als het al bestaat, het lang niet altijd op positieve resultaten wijst. Als voorbeeld noemt hij de roep uit de onderwijswereld om kleinere klassen, waarop de beleidsmakers positief hebben gereageerd, hoewel vele studies uitwijzen dat kleinere klassen weinig of geen effect hebben op de leerprestaties van leerlingen. Dit brengt *Culyer* tot het vermoeden dat andere factoren dan het verbeteren van leerprestaties een rol spelen: de voorkeur van onderwijzers voor het lesgeven aan kleinere klassen en de wens tot creatie of behoud van werkgelegenheid voor onderwijzers. Ook in de discussies in de werkgroepen kwam het aspect van het eigenbelang van de producenten van overheidsdiensten naar voren. Sociale-hulpverleners, spoorwegpersoneel, onderwijzers en dergelijken ontlenen immers hun inkomen en werkgelegenheid aan de door hen verrichte diensten. Ook *Wolfson* wijst hierop door te stellen dat niet kinderen en hun ouders, noch zieken en arbeidsongeschikten (of hun vertegenwoordigers) naar het Binnenhof trekken om daar te protesteren tegen bezuinigingen op overheidsuitgaven, maar onderwijzers en medisch personeel. Als recent voorbeeld kunnen de sociale-rechtshulpverleners hieraan worden toegevoegd.

Financiering van de sociale zekerheid

Veel papers hebben betrekking op de sociale zekerheid en signaleren de relatief snelle groei van de uitgaven op dit terrein. Interessanter is echter dat de financiering van de sociale zekerheid ter discussie wordt gesteld,

waarbij het opvallend is dat met name de keuze tussen het omslagstelsel en het kapitaaldeckingsstelsel centraal staat en dat de heffingsgrondslag binnen het omslagstelsel nauwelijks aandacht krijgt. Praktisch niemand pleit voor algehele vervanging van het omslagstelsel door het kapitaaldeckingsstelsel, wel wordt opvallend vaak voor een gemengd financieringssysteem gepleit. Van de inleiders die zich hierover uitlaten noemt eigenlijk alleen *Castellino* de gedachte aan een overgang op het kapitaaldeckingsstelsel onrealistisch. Maar wellicht doelt hij op een volledige vervanging van het omslagstelsel, terwijl andere inleiders het slechts gedeeltelijk willen vervangen door het te combineren met het kapitaaldeckingsstelsel.

Dit laatste wordt onder anderen door *Aarts*, *Van Praag*, *Halberstadt* en *Emanuel* bepleit, die hun betoog geheel toespitsen op de WAO. Zij wijzen erop dat actieve werknemers tot ongeveer hun 43e jaar een stijging van hun inkomen mogen verwachten en daarna een daling. Het leeftijd-inkomensprofiel, waarvan zij uitgaan, wijst op een inkomen van bijna f. 38.000 met 35 jaar, f. 40.000 met 43 jaar en f. 32.000 met 65 jaar. Iemand die op 35-jarige leeftijd arbeidsongeschikt wordt krijgt tot zijn 65e een uitkering van 80% van zijn loon, terwijl volgens de auteurs het loon van werkende leeftijdgenoten rond hun 53e tot onder dit niveau daalt. Aangezien zij dit onjuist vinden, stellen zij voor WAO-uitkeringen constant te houden tot het moment dat het inkomen van actieve leeftijdgenoten volgens het leeftijd-inkomensprofiel gaat dalen. Vanaf dat moment zou de WAO-uitkering die daling moeten volgen 3). In het door *Aarts* c.s. gehanteerde voorbeeld bedraagt de WAO-uitkering van de 35-jarige werknemer echter ruim f. 30.000 (80% van f. 38.000) en ligt dus steeds onder het loon van actieve leeftijdgenoten, die op hun 65e nog altijd f. 32.000 zouden verdienen. Het voorstel komt er dus op neer dat het reeds bestaande (bruto) verschil tussen loon en WAO-uitkering verder wordt vergroot.

Er is echter reden te veronderstellen dat het al bestaande verschil door *Aarts* c.s.

* De auteur is als wetenschappelijk hoofdmedewerker verbonden aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij is K.P. Goudswaard erkentelijk voor diens commentaar naar aanleiding van een eerdere versie van deze bijdrage.

1) Voor een overzicht van de gepresenteerde papers verwijs ik naar de appendix, waarbij zij aangekend dat niet in het officiële programma opgenomen papers niet in de appendix worden vermeld. Opvallend is de grote inbreng van Nederlandse kant. De papers 1, 5, 27, 46 en 60 zijn van puur Nederlandse makelij, terwijl paper 59 een Nederlands/Amerikaanse co-productie is.

2) *Herber* poneert zelfs de stelling dat onder president Reagan de sociale politiek een halve eeuw is teruggedraaid. *Danziger* en *Smolensky* vinden de gevolgen van Reagans beleid weliswaar heel wat minder dramatisch, maar toch wijzen zij erop dat kleine wijzigingen in de inkomensverdeling grote veranderingen in de mate van armoede kunnen betekenen.

3) Merk op dat de WAO-uitkeringen volgens dit voorstel een stijging van het loon van actieve leeftijdgenoten niet volgen, maar een daling wel.

wordt onderschat. Helaas onthullen zij niet op welke bronnen het door hen gehanteerde leeftijds—inkomensprofiel is gebaseerd, er is namelijk reden om aan de juistheid ervan te twijfelen. Het vertoont weliswaar sterke overeenkomsten met het profiel dat uit inkomensstatistieken kan worden afgeleid 4), maar daarbij gaat het om een populatie die zowel actieven als inactieven omvat, terwijl Aarts c.s. de WAO-er nu juist met actieve leeftijdgenoten willen vergelijken. Enig inzicht in de inkomenscyclus van actieven bieden de loonstrucuuronderzoeken van het CBS, zij het dat die op dwarsdoorsneden betrekking hebben. Deze onderzoeken wijzen uit dat actieven na het bereiken van een top hun inkomen zien dalen met een percentage dat varieert tussen één en tien. Dit is gebaseerd op gemiddelden van vijfjaarsgroepen, zodat een zekere onderschatting waarschijnlijk is. Maar of de werkelijke inkomenssterugval rond de 20% ligt, zoals Aarts c.s. veronderstellen, is m.i. aan twijfel onderhevig.

De financiering van de WAO willen Aarts c.s. ingrijpend veranderen. Het omslagstelsel willen ze slechts handhaven voor het deel van het loon tot aan het minimum. Het deel dat daarboven uitgaat dient in hun visie op basis van het kapitaaldeckingsstelsel te worden verzekerd tegen loonderving als gevolg van arbeidsongeschiktheid. Daartoe doen zij een concreet voorstel, waarin de modale werknemer in geval van arbeidsongeschiktheid recht heeft op een uitkering die (bruto) 7,3% lager is dan onder het vigerende systeem, maar waarin deze ook 21,4% minder premie betaalt. Dit is echter alleen het geval in de variant waarbij het via het omslagstelsel verzekerde deel van het loon ruim onder het minimumloon ligt en dus een relatief groot deel van het loon door middel van het kapitaaldeckingsstelsel wordt verzekerd. Als het omslagstelsel tot aan het thans geldende minimumloon zou worden toegepast, komt de premie in het voorgestelde systeem structureel op hetzelfde niveau of iets lager te liggen dan in het bestaande stelsel. Op korte termijn is echter een forse toeslag op die premie nodig ter financiering van overgangsmaatregelen, die om twee redenen noodzakelijk zijn. In de eerste plaats omdat de huidige WAO-ers geen rechten hebben opgebouwd, waardoor zij zonder een overgangsmaatregel op het minimum zouden terugvallen. En in de tweede plaats omdat iedereen die bij invoering van het nieuwe stelsel ouder is dan 25 jaar onvoldoende rechten kan opbouwen, zodat ook voor deze groep overgangsmaatregelen noodzakelijk zijn. De premie-opslag kan, afhankelijk van de te kiezen variant, oplopen tot de helft van de structureel benodigde premie. Dit is weliswaar tijdelijk, maar het feit blijft dat zeker in de eerste tien jaar na de invoering van zo'n gemengd financieringsstelsel de WAO-premie aanmerkelijk hoger zou zijn dan in het huidige systeem.

Het voorstel van Aarts c.s. met betrekking tot de financiering van de WAO vertoont overeenkomsten met dat van Van den Bosch en Petersen, met dien verstande dat de laatsten hun betoog geheel toespitsen op de AOW. Zij wijzen erop dat bij handhaving van het omslagstelsel en onder bepaalde veronderstellingen de vergrijzing van de bevolking ertoe leidt dat de AOW-uitkering alleen

op het zelfde niveau kan worden gehouden als de AOW-premie stijgt van ongeveer 12% nu tot 23% in 2030. Als daarentegen de premie constant zou worden gehouden zou de AOW-uitkering in 2030 nog slechts de helft kunnen bedragen van het huidige niveau. Met het oog op deze ontwikkeling opperen zij met betrekking tot de AOW de mogelijkheid van een gemengd financieringssysteem, dat volgens hen onder meer als voordelen heeft een geleidelijker premie-ontwikkeling en een hogere spaarquote 5). Zij gaan echter niet in op het feit dat na invoering van dit stelsel de AOW-premie gedurende de eerstvolgende 30 jaar een procent of vier hoger komt te liggen dan in het huidige systeem, terwijl velen de collectieve-lastendruk op dit moment al te hoog achten. Pas na 40 jaar zou de AOW-premie lager worden dan bij handhaving van het omslagstelsel het geval zou zijn. Van besluitvormers wordt dus een wel zeer lange tijdshorizon gevergd. Al met al lijken de aanloopkosten van introductie van een gemengd financieringsstelsel prohibitief.

Niettemin is het duidelijk dat de demografische ontwikkeling kan leiden tot een toenemende spanning tussen de generaties. Musgrave ziet daarvoor als oplossing het loslaten van vaste percentages voor pensioenuitkeringen, maar daarmee lijkt de weegschaal naar één kant door te slaan. Anderen stellen naar aanleiding van deze problematiek de vraag of een uitkeringsstelsel, dat wordt gefinancierd door middel van het omslagstelsel, nog wel een verzekeringskarakter heeft. Het voorbeeld van de AOW duidt het probleem al aan. De huidige werkende generatie betaalt een premie van ongeveer 12% om de gepensioneerden van nu van een uitkering te voorzien, maar zal later zelf een veel lagere uitkering krijgen indien de dan werkende generatie ook 12% aan premie betaalt. De werkenden bouwen nu immers geen eigen uitkeringsrechten op. Juist dit ontbreken van reserveringsfondsen waaruit toekomstige uitkeringen kunnen worden gefinancierd, brengt sommige auteurs ertoe het verzekeringskarakter van door middel van het omslagstelsel gefinancierde sociale-zekerheidsregelingen te betwisten. Owens en Roberti spreken ronduit van een verzekeringsmythe, terwijl Boskin het woord illusie laat vallen.

Nut

Over de vraag welke inkomensoverdrachten het meest efficiënt zijn – in geld of in natura – is al veel gediscussieerd. Zoals uit de literatuur over de „grants economics” 6) blijkt hangt dit niet alleen af van de preferenties van de begunstigden, maar ook van die van de schenkers. De nutsfuncties van donoren en ontvangers kunnen onderling afhankelijk zijn. Iemands welvaart wordt dan mede beïnvloed door de welvaart van één of meer andere personen, in welk geval sprake is van nutsinterdependentie. Deze heeft een specifiek karakter als de welvaart van de donor positief wordt beïnvloed indien bepaalde, door hem als belangrijk beschouwde, goederen ter beschikking van de begunstigden worden gesteld. In dat geval zijn overdrachten in natura in overeenstemming met de consumentensoevereïnteit van de donor. In hoeverre is die donor echter juist geïnformeerd? Naar

aanleiding van de profijtstudies van het Sociaal en Cultureel Planbureau 7), maakt Wolfson in dit verband een behartenswaardige opmerking, door het poneren van de volgende, door hemzelf speculatief genoemde, stelling: „If people knew how difficult it is to define target groups in benefit distribution and, if targets are reached at all, how hard it is to keep unintended consequences at a minimum, their caring would be less specific and their altruism more general”. Maar, zo voegt hij eraan toe, de beleidsmakers hebben er geen belang bij hen dit te vertellen. De vraag lijkt evenwel geoorloofd of het nog wel uit te leggen valt dat volgens de ene studie, waarin studenten als afzonderlijke huishoudens worden opgevat, het laagste deciel in hoge mate profijt heeft van de overheidsuitgaven aan onderwijs, en dat volgens een andere studie, waarin studenten tot het huishouden van hun ouders worden gerekend, juist het hoogste deciel in hoge mate van die uitgaven profiteert.

Overigens voegen de papers aan de bestaande literatuur over „grants economics” nauwelijks iets toe. Krashinsky lijkt deze literatuur zelfs geheel te negeren, door voorbij te gaan aan de preferenties van de donor en zijn aandacht te fixeren op de ontvanger, met name op diens „ability to transform income into utility”. Als tussen consumenten op dit punt verschillen bestaan die moeilijk meetbaar zijn en een geringe bekwaamheid om inkomsten in nut te transformeren een hoge consumptie van bepaalde goederen vereist, zijn prijs subsidies volgens Krashinsky effectiever dan overdrachten in geld. Nog effectiever is wellicht het vergroten van de bekwaamheid om inkomsten in nut te transformeren, maar over deze mogelijkheid laat de auteur zich niet uit.

Besluit

Het 39e IIPF—congres heeft een record aantal papers geleverd, die lang niet allemaal tot interessante discussies hebben geleid. Maar er waren ook papers die zeer levendig en op hoog niveau gevoerde discussies uitlokten. De aangepaste versies daarvan zullen ongetwijfeld worden opgenomen in de congresbundel. Hopelijk verschijnt die nog voor het 40e congres, dat van 28 augustus tot

4) Vgl. M.P. van der Hoek, Leeftijd en inkomen: een vergelijking tussen 1950 en 1970, *Maandschrift Economie*, mei—juni 1978, blz. 475—488.

5) Of door introductie van het kapitaaldeckingsstelsel de spaarquote zal stijgen staat overigens niet vast. In deze bijdrage blijft het allocatie-effect van de sociale zekerheid buiten beschouwing, maar tijdens het congres is het uitvoerig aan de orde gesteld. Voor dit aspect verwijs ik naar de bijdrage van K.P. Goudswaard (te verschijnen in *Openbare Uitgaven*.)

6) Zie voor een synthetisch overzicht hiervan: P. Hennipman, De verdeling in de parietaanse welvaartstheorie, in: P.J. Eijgelshoven en L.J. van Gemerden (red.), *Inkomensverdeling en openbare financiën*, Utrecht/Antwerpen, 1981, blz. 128—170.

7) *Profijt van de overheid*, Den Haag, 1977; *Profijt van de overheid in 1977*, Den Haag, 1981; *Profijtbeleid van de overheid*, Rijswijk 1983, alle van het Sociaal en Cultureel Planbureau.

1 september 1984 in Innsbruck zal worden gehouden, met als onderwerp „Public finance and public debt.”

M. P. van der Hoek

Appendix

- 1) Leo J.M. Aarts, Bernard M.S. van Praag, Victor Halberstadt en Han Emanuel, *Some implications of the introduction of a PAYE—FUND system in financing social security: the case of disability insurance.*
- 2) André Babeau, *Finances publiques et politiques sociales; explication de leurs évolutions et développements dans les économies de marché.*
- 3) Bela Bellassa, *Public finance and social policy; explanation of trends and developments: the case of developing countries.*
- 4) Jean Benard, *Capital humain et optimum de second rang: le cas des dépenses de santé.*
- 5) Frans A.J. van den Bosch en Carl Petersen, *Economic aspects of financing social security pensions.*
- 6) Michael J. Boskin, *Effects of budgetary constraints and budgetary cuts.*
- 7) Gunnar Bramness, *The agenda— or welfare—model of administration.*
- 8) Onorato Castellino, *Can social security create insecurity? (Reflections on the Italian case).*
- 9) Howard Chernick en Andrew Reschovsky, *The impact of tax (and tax relief) policies on the economic status of the elderly.*
- 10) A.J. Culyer, *The social services snowflake.*
- 11) Sheldon Danziger en Eugene Smolensky, *Abrupt changes in social policy: the redistributive effect of Reagan's budget and tax cuts.*
- 12) H. Deleeck, *Les contributions de la sécurité sociale et leurs conséquences sur la distribution économique des charges sociales et sur l'emploi.*
- 13) Rogert Delorme, *Quelles nouvelles modalités de financement des politiques sociales?*
- 14) Andrés Fernández Díaz, *Consequences of budgetary restraint for social policy.*
- 15) Françoise Euvrard, *L'indemnisation du chômage: un essai de comparaison internationale.*
- 16) Haim Factor en Jack Habib, *Approaches to meeting the costs of pensions: an example from the pension debate in Israel.*
- 17) Domenicantonio Fausto en Mario Leccisotti, *The crisis of the welfare state: proposals for institutional reforms.*
- 18) Zsuzsa Ferge, *Public finance, social policy and social inequalities.*
- 19) Otto Gado, *Perspectives and limits of public finance for the financing of social policy in socialist economies.*
- 20) Frank Gould, *Public finance, social policy and budgetary restraint.*
- 21) Bhajan Grewal en Russell Mathews, *Federalism, locational surplus, and the redistributive role of subnational governments.*
- 22) Karl-Dieter Grüske, *Redistributive effects of the integrated financial and social budget in West Germany.*
- 23) Magnus Gunther en Richard Stusberg, *The policy and expenditure management system (PEMS) and social policy choices.*
- 24) Bernard P. Herber, *Social policy implications of president Reagan's new federalism program.*
- 25) Heinz Joswig, *The role of public finance in securing social progress in developing countries.*
- 26) Pero Jurkovic, *A new approach to financing social services in a socialist self-managing country.*
- 27) Hans M. van de Kar, *User charges, privatization and performance budgeting in the social services.*
- 28) Denis Kessler en Dominique Strauss-Kahn, *Les modes alternatifs de financement de la sécurité sociale en France.*
- 29) Michael Krashinsky, *Some problems raised in applying user charges in the social services.*
- 30) Kálmán Kulcsár, *Public finance and social policy: explanation of trends and developments: the case of socialist economics.*
- 31) J. Lawrikow, *Zur Entwicklung der wirtschaftlichen Rechnungsführung und der Bildung der sozialen Infrastruktur der Grossstädte.*
- 32) Julian Le Grand, *On measuring the distributional impact of public expenditure: some methodological problems.*
- 33) Robert E. Leu en René L. Frey, *Budget incidence, demographic change, and health policy.*
- 34) Ernšt-Moritz Lipp, *Social policy, labor cost and international competitiveness.*
- 35) Alicia H. Munnell, *Social security, private pensions and saving.*
- 36) Richard Musgrave, *Perspectives and limits of public finance for the financing of social policy in market economies.*
- 37) John D. Owen, *Optimal education in a welfare state (an overview).*
- 38) Jeffrey Owens en Paolo Roberti, *The financing of social security systems: international comparisons: trends and policy issues.*
- 39) Sergio Perelman en Pierre Pestiau, *Social allowances and household saving.*
- 40) Guy Perrin, *Perspectives et limites du rôle des finances publiques dans le financement des politiques sociales (économies occidentales).*
- 41) Jørn Henrik Petersen, *A theoretical and institutional analysis of the issues of indexing social security benefits.*
- 42) Anita B. Pfaff, Theo Riss en Peter Hurler, *The expansion of old-age security and its effect on private savings: theoretical concepts and some empirical evidence for the FRG.*
- 43) Mircea Popovici, *Novelles modalités de financement des constructions de logements en Roumanie.*
- 44) Rémy Prud'homme, *Federalisme fiscal et politiques sociales.*
- 45) P.V. Rajkumar, *Public finance and social policy in India with special reference to the nutritious meal scheme of Tamilnadu.*
- 46) Jozef M. Ritzen en David A. Kodde, *Public finance and cobwebs in human capital formation.*
- 47) Winfried Schmähl, *Coping with the consequences of demographic changes for public retirement systems.*
- 48) Claudia D. Scott, *The family, the community and social policy in a cold economic climate.*
- 49) Hirofumi Shibata, *Financing and politics of financing public pension systems: an analysis and proposals for reform.*
- 50) Nikolai Sichev, *The role of finances in implementing the social policy at the new stage of development of planned economy.*
- 51) David J. Smyth, *The effects of unemployment insurance benefits on the supply of labor: does the dole cause unemployment?*
- 52) Henry J. Vartiainen, *Public finance, social policy and the creation of employment.*
- 53) Elisabeth Vessilier en Henri-Louis Védrié, *Justice sociale et objectifs de politique sociale.*
- 54) Ivan Voutchev, *Problèmes du financement budgétaire de la politique sociale des pays socialistes.*
- 55) Eskil Wadensjö, *The effects on labor supply of disability policy in Sweden; a comparison of studies based on time-series and cross-section data*
- 56) Burton A. Weisbrod, *Effectiveness, efficiency and evaluation of social policy programs.*
- 57) T. Wilson, *The welfare state and stabilisation policies in the current economic situation.*
- 58) Jack Wiseman, *Genesis, aims and goals of social policy.*
- 59) Barbara L. Wolfe, Philip R. de Jong, Robert H. Haveman, Victor Halberstadt en Kees P. Goudswaard, *The contribution of income transfers to lagging economic performance: the United States and the Netherlands in the 1970s.*
- 60) Dirk J. Wolfson, *Criteria in engineering social justice.*
- 61) Peter Zweifel, *Individual choice in social health insurance: a curb on inflation in the health care sector? Evidence from Switzerland.*